

Arrest

nr. 225 009 van 19 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2018 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekster en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en de heer A.U. treden op 10 januari 2014 in Bangladesh in het huwelijk.

1.2. De verblijfshistoriek van de heer A.U. in België is de volgende:

De heer A.U. verklaart op 17 september 2009 België te zijn binnengekomen en dient op 18 september 2009 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 6 september 2013 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigt in zijn arrest van 18 december 2013 met nummer 115 905 dat de heer A.U. zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden geweigerd.

De heer A.U. dient op 11 januari 2011 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 28 maart 2011 ontvankelijk verklaard, maar op 3 augustus 2011 ongegrond verklaard. Bij arrest van 17 november 2011 met nummer 70 019 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

De heer A.U. dient op 3 november 2011 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 15 maart 2012 ontvankelijk, maar ongegrond verklaard.

De heer A.U. dient op 26 december 2013 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 4 februari 2014 onontvankelijk verklaard.

De heer A.U. dient bij brief van 9 mei 2014 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 mei 2015 wordt hij gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar. Op 9 juni 2016 wordt een verlenging van de verblijfsmachtiging toegestaan voor zes maanden, met name tot 2 januari 2017. Op 16 november 2016 en op 5 december 2017 wordt een nieuwe verlenging toegestaan, telkens voor één jaar, met name tot respectievelijk 2 januari 2018 en 2 januari 2019. Een nieuwe verlenging van het verblijf met één jaar wordt toegestaan, met name tot 2 januari 2020.

1.3. Verzoekster dient op 25 september 2017 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D), om haar echtgenoot, de heer A.U., te vervoegen in België. Op 26 april 2018 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 26/09/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [A.F.], geboren op [...], van Bengalese nationaliteit, om haar echtgenoot in België, [U.A.], geboren op [...], van Bengalese nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

Overwegende dat de volgende documenten werden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen van meneer [U.A.]:

- een attest van erkenning van handicap. Het is niet duidelijk of betrokkene hiervoor een uitkering van de

FOD Sociale zekerheid ontvangt. Hoe dan ook, wordt in navolging van het arrest 232033 van 12/08/2015 van de Raad van State geen rekening gehouden met een gehandicaptenuitkering aangezien deze een vorm van sociale steun betreft;

- een attest van het Ocmw van Antwerpen dat betrokkene van 01/01/2017 tot en met 01/06/2017 een equivalent leefloon genoten heeft. Het is ook niet duidelijk of betrokkene momenteel nog een equivalent leefloon ontvangt. Hoe dan ook, wordt een equivalent leefloon van het OCMW in overeenstemming met hogervermeld artikel 10 van de wet van 15/12/1980 niet in aanmerking genomen.

Bijgevolg bewijst meneer [U.A.] niet over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Overwegende tenslotte dat meneer [U.A.] ook niet aantoont over een ziekteverzekering te beschikken die de risico's voor zijn echtgenote in België dekt. Met betrekking tot deze voorwaarde legt betrokkene enkel een verklaring van lidmaatschap betreffende zijn eigen inschrijving voor. Dit document bevestigt nergens de mogelijkheid om zijn echtgenote te zijner laste in te schrijven.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

"[...] Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

[...] De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekende partij in België niet betwist.

[...] Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar echtgenote een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de echtgenoot van de verzoekende partij vanuit België conform artikel 9bis VW geregulariseerd werd, heeft de verwerende partij erkend dat er zich in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij buitengewone omstandigheden voordoen die het hem bijzonder moeilijk maken om naar zijn land van herkomst terug te keren. Aldus kan de verwerende partij alvast niet voorhouden dat

een familielevens voor de verzoekende partij en haar echtgenoot in Bangladesh geen enkel probleem kan vormen.

Daarenboven werd in België de echtgenoot van de verzoekende partij door de FOD Sociale Zekerheid officieel gehandicapt verklaard. Dit bemoeilijkt een terugkeer voor de echtgenoot van de verzoekende partij nog meer. Een familieleven in Bangladesh is voor hen dus allesbehalve evident.

[...] Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Nochtans zijn de verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM van internationaal recht. De verwerende partij kan zich dus niet achter vermeende tekortkomingen van de verzoekende partij conform nationaal recht verschuilen om zich aan de belangenafweging, conform artikel 8 EVRM, te onttrekken.

In haar nota met opmerkingen beweert de verwerende partij dat de weigering van een afgifte van een visum type D ontegensprekelijk inhoudt dat de familiebanden werden beoordeeld. Het is de verzoekende partij niet geheel duidelijk wat de verwerende partij hiermee wenst te zeggen. In casu werd immers hoegenaamd geen rekening gehouden met de specifieke situatie waarin de echtgenoot van de verzoekende partij, als gehandicapte, zich bevindt. Ook met de buitengewone omstandigheden, aangenomen in het kader van zijn aanvraag ex. art. 9bis VW en die het hem bijzonder moeilijk maken terug te keren naar zijn land van herkomst en aldus tevens daar een familieleven te onderhouden, werd hoegenaamd geen rekening gehouden. Welke belangenafweging door de verwerende partij gebeurde, is aldus geheel onduidelijk. Na lezing van de bestreden beslissing kan men enkel constateren dat de verwerende partij als een robot de voorwaarden van artikel 10 VW heeft afgetoetst. Van een belangenafweging in de zin van artikel 8 EVRM was hoe dan ook geen sprake.

[...] De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.3. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met haar echtgenoot die legaal in België verblijft.

Noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen geeft verweerder aan het beschermenswaardig karakter van het ingeroepen gezinsleven te betwisten. Er liggen ook geen gegevens voor die hieraan kunnen doen twijfelen.

In de voorliggende omstandigheden aanvaardt de Raad een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

3.4. Er wordt benadrukt dat artikel 8 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), in bepaalde gevallen een staat een positieve verplichting kan opleggen om een gezinsleven op zijn grondgebied toe te staan, waarbij dit land een vreemdeling toegang moet verlenen tot zijn grondgebied om zijn of haar aldaar gevestigd gezinslid te vervoegen (zie onder meer EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 21 december 2001, *Sen t. Nederland*; EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland*; EHRM 28 januari 2014, *Abdul Wahab Khan t. the United Kingdom*, § 27).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko t. Letland*

(GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj t. Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi t. Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a. t. België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a. t. Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili t. België*, § 142).

Het al dan niet voorhanden zijn van een positieve verplichting geschiedt dan ook aan de hand van een 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees t. het Verenigd Koninkrijk*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland*, § 39; EHRM 25 maart 2014, *Biao t. Denemarken*, § 52; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland* (GK), § 106).

3.5. In casu verzocht verzoekster om de afgifte van een visum lang verblijf (type D) om haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen. Hierbij legde zij (onder meer) de volgende stukken voor:

- haar huwelijksakte;
- een attest van het OCMW van Antwerpen dat haar echtgenoot van 1 januari 2017 tot en met 1 juni 2017 een equivalent leefloon heeft genoten;
- een verklaring van lidmaatschap bij een mutualiteit voor haar echtgenoot;
- een attest van erkenning van handicap van 15 januari 2016 voor haar echtgenoot waaruit blijkt dat deze een vermindering van zelfredzaamheid met 10 punten heeft;
- een medisch stuk van 27 augustus 2015 dat haar echtgenoot legaal blind is ten gevolge van oculocutaan albinisme en hij veel last heeft van licht; dit stuk vermeldt nog dat de handicap van de echtgenoot zijn zelfredzaamheid en het vermogen om arbeid te verrichten beperkt;
- een medisch stuk van 24 juli 2017 dat stelt haar echtgenoot is gekend met een ernstige visusstoornis en een ernstige slepende ziekte waarvoor een levertransplantatie wordt gepland en dat vermeldt dat het voor hem belangrijk is dat zijn vrouw als steunfiguur aanwezig is bij deze moeilijke tijden, om de nodige zorg en huishoudelijke zaken op zich te nemen;

- een medisch stuk van 17 juli 2017 dat haar echtgenoot lijdt aan albinisme met onder meer een ernstige oculaire aantasting en daarnaast lijdt aan chronische hepatitis B gecompliceerd door cirrhose met ontwikkeling van multifocaal hepatocellulair carcinoma waarvoor nu twee maal behandeling met SIRT (selectieve interne radiotherapie met yttrium) met uiteindelijk doel om in aanmerking te komen voor levertransplantatie waarvoor hij nu gelisteerd is; het attest stelt dat het gelet op de moeilijke medische situatie beter is mocht verzoekster haar echtgenoot kunnen ondersteunen door naar België te komen.

3.6. Verweerder kwalificeerde verzoeksters visumaanvraag als een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. In deze wetsbepaling wordt voorzien als volgt:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

- *dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;*
- *dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over voldoende huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden;*
- *dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;*
- *dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.*

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.”

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet betreft onder meer de buitenlandse echtgenoot of echtgenote die met de in België verblijfsgerechtigde vreemdeling komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer de echtelijke band reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam. In casu wordt het niet betwist dat de beide echtgenoten ouder zijn dan 21 jaar.

3.7. In de bestreden beslissing weigert verweerder verzoekster het gevraagde visum lang verblijf toe te kennen en haar toe te laten tot een verblijf op basis van gezinshereniging in België, omdat op basis van de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet blijkt dat is voldaan aan de in artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet vervatte verblijfsvoorwaarden dat de te vervoegen vreemdeling beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering die mede de risico's voor verzoekster dekt. Verzoekster betwist deze motieven als dusdanig niet.

3.8. In casu staat de vraag centraal of verweerder bij de beoordeling van verzoeksters visumaanvraag met het oog op gezinshereniging met een legaal in België verblijvende vreemdeling kon volstaan met de vaststellingen dat niet is voldaan aan de in artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet gestelde verblijfsvoorwaarden dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering die ook de risico's voor het familielid dekt, of dat hij, rekening houdende met de bij de aanvraag voorgelegde (medische) stukken die verband houden met de gezondheidssituatie van de te vervoegen vreemdeling, nog een verdere beoordeling en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren.

Verzoekster beantwoordt deze vraag bevestigend. Zij wijst op de in hoofde van haar echtgenoot aanvaarde buitengewone omstandigheden in het kader van zijn verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zijn gezondheidsproblemen. Zij stelt dat haar echtgenoot officieel gehandicapt is verklaard. Zij stelt dat de specifieke situatie van haar echtgenoot niet in rekening is gebracht en enkel “als een robot” de voorwaarden van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet zijn getoetst. Zij betoogt dat een verderzetting van het gezinsleven in Bangladesh allesbehalve evident is, en hieromtrent ten onrechte geen enkele beoordeling heeft plaatsgevonden.

Verweerder verwoordt zijn standpunt in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007). Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoekster toe te laten op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat zij een relatie zou hebben/heeft.

Artikel 10 van de vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De verzoekende partij beweert niet dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet zou geschonden zijn, evenmin stelt zij wel te voldoen aan de wettelijke voorwaarden daarin vervat. Zij betwist bijvoorbeeld ook niet dat de referentiepersoon niet heeft aangetoond over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Artikel 10, § 5, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij de beoordeling van de in § 2 bedoelde stabiele en toereikende bestaansmiddelen de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partij betwist niet dat een gehandicaptenuitkering, een leefloon niet in aanmerking kunnen genomen worden in de zin van voormeld artikel, aangezien dit een vorm van sociale steun betreft.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de weigering van afgifte van een visum type D - gezinshereniging ontegensprekelijk inhoudt dat het bestuur de gezinsbanden beoordeeld heeft.

Zie ook:

“Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de Raad van State er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op wees dat de omstandigheid dat artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet primeert niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. (...)” (RvV nr. 175.504 dd. 29.09.2016)

Er diende geen bijkomende toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM te gebeuren.

Immers heeft verzoeker voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM

12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen bevel in om het grondgebied te verlaten en is de scheiding van zijn vermeende echtgenoot niet het gevolg van de bestreden beslissing, maar bestond zij daarvoor reeds.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

De schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt, een schending van de materiële motiveringsplicht evenmin.”

3.9. De Raad stelt vast dat de artikelen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet een omzetting vormen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (*Pb.L.* 251/12; hierna: de richtlijn 2003/86/EG) (zie ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, 2478/001, p. 16-25).

De richtlijn 2003/86/EG heeft tot doel de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven (artikel 1). Deze richtlijn is van toepassing wanneer de gezinshereniger wettig in een lidstaat verblijft, in het bezit is van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel met een geldigheidsduur van één jaar of langer en reden heeft om te verwachten dat hem een permanent verblijfsrecht zal worden toegekend, indien de leden van zijn gezin onderdanen van een derde land met ongeacht welke status zijn (artikel 3.1), maar laat de mogelijkheid van lidstaten onverlet om gunstigere bepalingen vast te stellen of te handhaven (artikel 3.5).

De Belgische wetgever heeft “geopteerd voor de ruime toepassing van de bepalingen van de richtlijn op de gezinsleden van de vreemdelingen die geen reden hebben om te verwachten dat een permanent verblijfsrecht in het Rijk aan hen zal worden toegekend”, waarbij de bepalingen van de richtlijn zowel gelden voor de gezinshereniging op basis van artikel 10, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet met vreemdelingen die voor onbepaalde duur in België verblijven of hier zijn gevestigd als voor de gezinshereniging op basis van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet met vreemdelingen die hier voor een bepaalde duur verblijven (zie *Parl.St.* 2005-2006, DOC 51 2478/001, 19).

In casu zijn de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG en de rechtspraak van het Hof van Justitie dienaangaande dan ook relevant (zie ook HvJ 7 november 2018, C- 380/17, HvJ 13 maart 2019, C- 635/17; RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Het Hof van Justitie heeft aangaande de richtlijn 2003/86/EG verduidelijkt dat, enerzijds, artikel 4, lid 1, van de richtlijn precieze verplichtingen oplegt aan de lidstaten waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden. Daardoor zijn de lidstaten verplicht om, in de door de richtlijn vastgestelde gevallen, de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder dat deze lidstaten hun beoordelingsmarge kunnen uitoefenen.

Anderzijds wordt erkend dat in de mate dat de richtlijn 2003/86/EG voorziet in afwijkingen of uitzonderingen of in de mogelijkheid voor lidstaten om verblijfsvoorwaarden te stellen, de richtlijn niet meer doet dan de lidstaten een zekere beoordelingsmarge toe te laten die niet verschilt van de beoordelingsmarge die het EHRM in zijn rechtspraak met betrekking tot artikel 8 van het EVRM aan staten toekent (zgn. ‘margin of appreciation’; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, *Parlement v. Raad*, pt. 60 en 62).

Deze beoordelingsmarge moet evenwel conform de grondrechten en de doelstelling van de richtlijn worden uitgelegd en uitgeoefend, waarbij tevens rekening moet worden gehouden met de uniforme interpretatie van het Hof van Justitie dienaangaande (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*,

punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28; HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In dit kader bepaalt artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG: *“In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”*

Hierover heeft Hof van Justitie gesteld: *“Ten slotte moet eraan worden herinnerd dat uit de rechtspraak van het Hof volgt dat ingevolge artikel 17 van richtlijn 2003/86 verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld (arresten Chakroun, C 578/08, EU:C:2010:117, punt 48 en K en A, C 153/14, EU:C:2015:453, punt 60), en dat het aan de bevoegde nationale autoriteiten is om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken (zie in die zin arrest O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 81).”* (HvJ 21 april 2016, C- 558/14, *Kachab*, pt. 43).

Ook in zijn arrest van 9 juli 2015 in de zaak C-153/14 benadrukte het Hof van Justitie, inzake de in artikel 7, punt 2 van de richtlijn 2003/86/EG vervatte mogelijkheid om integratievoorwaarden te stellen, dat artikel 17 van deze richtlijn vereist dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld (§ 60).

In zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11 oordeelde het Hof van Justitie, inzake de in artikel 7, punt 1, c) van de richtlijn 2003/86/EG vervatte mogelijkheid om het bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten te vragen, als volgt:

“74 Voorts heeft het Hof geoordeeld dat, aangezien gezinshereniging de algemene regel is, de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, sub c, van richtlijn 2003/86 strikt moet worden uitgelegd. De lidstaten mogen hun handelingsvrijheid dus niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn en aan het nuttig effect daarvan (arrest Chakroun, punt 43).

75 Ten slotte moet in herinnering worden gebracht dat, zoals uit punt 2 van de considerans van richtlijn 2003/86 blijkt, deze de in het Handvest neergelegde grondrechten en beginselen erkent.

76 Artikel 7 van het Handvest, dat rechten omvat die overeenstemmen met de door artikel 8, lid 1, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden gewaarborgde rechten, erkent het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Deze bepaling van het Handvest moet bovendien worden gelezen in samenhang met de verplichting, rekening te houden met de in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belangen van het kind, en in aanmerking te nemen dat, overeenkomstig voormeld artikel 24, lid 3, een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden (zie reeds aangehaald arrest Parlement/Raad, punt 58, en arrest van 23 december 2009, Detiček, C- 403/09 PPU, Jurispr. blz. I- 12193, punt 54).

77 Artikel 7, lid 1, sub c, van richtlijn 2003/86 mag niet aldus worden uitgelegd en toegepast dat deze toepassing zou indruisen tegen de in voormelde bepalingen van het Handvest neergelegde grondrechten.

78 De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Detiček, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen."

Uit het bovenstaande volgt dat in situaties waar er geen nauwkeurige positieve verplichtingen zijn, bv. wegens niet voldoen aan een wettelijke voorwaarde, de richtlijn 2003/86/EG voorziet dat er een individueel onderzoek en belangenafweging moet zijn in het licht van de artikelen 5, lid 5 en 17 van de richtlijn, begrepen tegen de achtergrond van de doelstelling van de richtlijn en het nuttig effect ervan, de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM.

Dit noopt tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en verplicht de lidstaten ertoe om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen worden gemaakt. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, hier is de positieve verplichting niet nauwkeurig omdat lidstaten een handelingsvrijheid hebben in zoverre zij de relevante factoren en omstandigheden in elk individueel geval terdege in aanmerking nemen en hun handelingsvrijheid redelijk invullen. Indien deze afweging in het voordeel van de vreemdeling uitdraait, dan volgt een positieve verplichting uit artikel 8 van het EVRM, hetgeen inhoudt dat de lidstaat het verzoek om gezinshereniging moet aanvaarden.

De Raad van State oordeelde ook reeds dat de in artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG aan de lidstaten opgelegde verplichting duidelijk, precies en onvoorwaardelijk is en dat bij gebreke van omzetting van dit artikel in de Belgische rechtsorde dit artikel een rechtstreekse werking kan worden toegekend (RvS 3 augustus 2017, nr. 238.919).

3.10. Zoals reeds werd aangehaald volgt uit de rechtspraak van het EHRM dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij niet ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.11. In casu legde verzoekster, ter staving van haar aanvraag tot gezinshereniging, nadrukkelijk stukken voor waaruit blijkt dat haar echtgenoot ernstige gezondheidsproblemen heeft, met name ernstige oogproblemen alsook chronische hepatitis B gecompliceerd door cirrhose met ontwikkeling van multifocaal hepatocellulair carcinoma waarvoor nu twee maal behandeling met SIRT (selectieve interne radiotherapie met yttrium) met uiteindelijk doel om in aanmerking te komen voor levertransplantatie waarvoor hij nu op een wachtlijst staat. Ingevolge deze gezondheidsproblemen, zo blijkt uit deze stukken, is de echtgenoot legaal blind en erkend als persoon met een handicap, hetgeen ook zijn zelfredzaamheid en vermogen om arbeid te verrichten beperkt. De behandelde artsen vermelden dat

het gelet op de moeilijke medische situatie beter is mocht verzoekster haar echtgenoot kunnen ondersteunen door naar België te komen.

Op geen enkele wijze blijkt dat verweerder bij de beoordeling van verzoeksters visumaanvraag en het nemen van de bestreden beslissing deze aangevoerde elementen en omstandigheden in rekening heeft gebracht en hieromtrent een beoordeling en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd.

In het licht van de voorgaande bespreking kan verweerder zich niet op het standpunt stellen dat de correcte toepassing van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet volstond als belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM, terwijl verzoekster ter ondersteuning van haar visumaanvraag de voormelde (medische) stukken omtrent de gezondheidstoestand van haar echtgenoot had overgemaakt. De belangenafweging die de wetgever in artikel 10bis van de Vreemdelingenwet reeds doorvoerde stelt verweerder, gelet op hetgeen voorafgaat, niet vrij van de verplichting om welbepaalde hem nadrukkelijk voorgelegde specifieke omstandigheden die de individuele zaak kenmerken bijkomend te beoordelen en te toetsen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de voorliggende situatie zullen de gedane vaststellingen in verband met de bestaansmiddelen en de ziekteverzekering, die raken aan het economisch welzijn van een land, een belangrijk aspect uitmaken in de belangenafweging, en hieraan kan door verweerder een belangrijk gewicht wordt toegekend, maar deze moeten in het concrete voorliggende geval worden afgewogen tegen de individuele omstandigheden zoals deze blijken uit de evenzeer voorgelegde stukken in verband met de gezondheidstoestand van het in België verblijvend familielid.

Door louter te zijn nagegaan of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering die ook de risico's voor het familielid dekt, zonder rekening houdende met de bij de aanvraag voorgelegde (medische) stukken die verband houden met de gezondheidssituatie van de te vervoegen vreemdeling nog een verdere beoordeling en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM diende door te voeren, heeft verweerder dan ook nagelaten een correcte belangenafweging door te voeren in het licht van artikel 8 van het EVRM rekening houdende met alle relevante factoren en omstandigheden die de gezinssituatie van verzoekster kenmerken.

Het automatisch weigeren van de visumaanvraag omwille van het niet voldoen aan de voorwaarden, zonder een afweging van alle belangen, volstaat niet om te voldoen aan de verplichtingen zoals deze voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 20 oktober 2005, nr. 8876/04, *Haydarie t. Nederland* (onontvankelijkheidsbeslissing)).

Het gegeven dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten is en de scheiding tussen de echtgenoten reeds bestond voor de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan de verplichting voor verweerder om bij het onderzoek naar een positieve verplichting op basis van artikel 8 van het EVRM alle relevante feiten en omstandigheden kenbaar te betrekken.

Door nog te stellen dat verzoekster zou nalaten aan te tonen dat de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging uitmaakt op het gezinsleven, hanteert verweerder verder in werkelijkheid een betoog dat een verplichting legt bij de vreemdeling die evenwel op de staatssecretaris/minister of zijn gemachtigde rust (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

3.12. Het middel is in de besproken mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2018 tot weigering van afgifte van een visum lang verblijf wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS